

De câte ori

De câte ori semințele din brazdă
Se-ntorc în zornăit de spice ,
Eterna melodie care doarme ,
Din bob i-e dat să se ridice .

De câte ori m-am coborât și eu ,
Spre marea taină ce îmi scapă ,
Dar holdele se primenesc mereu ,
Ascunse în semințe și în apă .

De câtă vreme, nu-i bunicul meu
Și tata-și pierde urmele sub glie ,
In suflet mi-i răsare Dumnezeu ,
Cu toți strămoșii, în eterna vie.

De câte ori îl simt pe Creatorul ,
In taina vieții-ntregului pământ ,
Să decojesc aș vrea ,cuvântul
Și să mă-ntorc la-ntâiul ,ceasul sfânt .

De câte ori nu-i pace, nu-i sub zare ,
Nu mi se pierde harul și menirea
Și mă hrănesc cu prăbușiri stelare
Și-i răstignită-n mine, nemurirea .

De câte ori îmi pare, știu, sunt sigur ,
Nici haina nu se pierde-n mărăcine ,
Din spirit fructul se deschide-n mugur ,
In noua lume, scrisă pentru mine .

Cu moarte-a fost lovit și Dumnezeu

In plaiu-luminat, ce nu se vede,
Cu mine-n glas mintal ,de vorbă stau,
Părinții vin și fiecare șede,
Cu-mbrăcămintea lor, de când erau.

Ei știu în mine, unde e necazul,
Dar nu-l deznoadă, trebuie să-l duc
Și-n jugul vieții-mi potrivesc grumazul
Și nu mai vreau, povara s-o arunc.

Nu port în mine-orice, în veșnicie,
Ci însumi arcă sunt, pe drumul ceții,
În mine-i neamul meu, o-mpărăție,
Spre unde-i țărnul zorilor vieții.

De-ajuns pe frunte unul să ne-ajungă
Și prafu-i praf și omu-i Dumnezeu
Și moartea e zdrobită și nătângă,
Dispare dispărându-se mereu.

Și Lucifer e frânt și scorojit,

Ca împărat și dictator ateu.
Nu a fost om să nu fie lovit.
Cu moarte-a fost lovit și Dumnezeu.

In visul lumii, la locul de-ntâlnire

Eternitatea mi-a bătut la geam,
Îmbrobonită de lacrimi și de sânge
Și i-am răspuns că astăzi vreme n-am
Și sufletul uitat, ascuns în mine, plânge.

Și-ncepe robul iară, prin milenii,
Să pipăie, ca orbii calea, prin văzduh
Și pruncii se fac mari, în brațele Ileenii
Și-ngroașă gloata lumii, fără duh.

Din plai de suflet, unde Cerul ninge,
Iisus s-a înălțat, înmugurind;
Eu n-am știut că veșnicia plânge,
Pe Golgota, de milă, în lacrimă, suind.

Acolo, în adâncul de nuntire,
Unde ca Dumnezeu am fost făcut,
E candela aceasta de iubire,
Când glasul este Cerul și-al lumii e tăcut.

E timpul

Ce-aveți de spus, roștiți lui Dumnezeu,
E consângean cu noi, prin răstignire,
Cu Neamul Românesc e Dumnezeu
Și prădătorii-s la prădat, în vie.

Și vremile acestea-s de apoi,
Românii sunt, acasă, la cerșit,
Dar cel mai grav e Dumnezeu din noi,
Vânat, desfigurat și chinuit.

Un timp se-anunță, timpul de salvare,
Iisus să ne găsească, pe metereze, sfinte,
Când Domnul se arată, din zare până-n zare,
Cu fire de lumină, țesute în veșminte.